

Αὐτὸς ὁ ρέκτηρ Σάτυρος ὁ κακομουσουλῶτος
 μοῦ λέν πολλοὶ πῶς τῶν Ρωμηθῶν ἐκπροσωπεῖ τὸ κράτος,
 κι' ὅπως ἐκεῖνος ἐξέλλοι τὴν Νύμφην κυνηγᾷ
 ἔτσι μετ' τὴν Ἀνθρώπῳσι κι' αὐτὸ παρασφριγᾷ,
 καὶ πάσῳν Ἀνορθώσεως ἐρωτικῆν φρικίαν
 τῆς ρίχεται νυχθημερῶν μετ' τῶν σατυράσιων.

Πλὴν ἡ πάγκλιος αὐτῆ,
 ποῖναι Νύμφη λατρευτῆ,
 τοῦ σφριγῶντος ἔραστοῦ τῆς τῆ παληγόμουτρα κυττῆ,
 κι' ἔξω τότε, Βασιλιγᾷ μου, τὴν παντοφλα τῆς πετῆ,
 καὶ τοῦ δίνει καὶ τοῦ δίνει...
 νὰ καὶ τούτῃ, νὰ κι' ἐκείνη.

Κι' ἔριος ὥρατος τοῦ καλοῦ, τοῦ κάλλους, τοῦ φωτός,
 μετ' ὅν ἐχρεῖτον Σάτυρον ἀγανακτεῖ κι' αὐτὸς,
 κι' ὕπερ τῆς Νύμφης κατ' αὐτοῦ τὸ χεῖρ τοῦ προταίνει
 καὶ τριχὰ τριχὰ τοῦ μαθᾷ τὰ γένεζα καὶ τὰ φτόνι.

Ἵπόσοι Σάτυροι θρασεῖσι...
 ἔμωσ γελᾶστε καὶ Σεις
 μ' αὐτοὺς τοὺς διαπυροῦς
 τῆς ἐποχῆς Σατύρους.

Παρατηρησατ' ἐν σπουδῇ
 τὴν λήμνην τὴν τροχοειδῆ,
 ποῦ πλήθῃ κύνων ἱερῶν οὐ τοῦτα τὰ νερά
 ἐκλυμποῦσαν ἄλλοτε μετὰ κάσπρα φερέα.

Μὰ κύνος σήμερα κανεῖς δὲν λούζεται χιονάτος,
 καὶ πλέουσι μόνον πυρετοῖ, τὸ δὲ πύρισιον κράτος
 ἐξ' Ἰταλίας γνήσιον κίννο προμηθεύεται,
 ποῦ δόλοῦ δὲν νοθεύεται.

Μέσ' ἀπὸ λήμνης, Βασιλιγᾷ, νερά πυρετοφόρα
 θαρρῶ πῶς ἀναδύεται σὺν Ἀρροδίτῃ τώρα
 κάποιος πατριὸς σκελετῶ, κάποιος Ἑλλάδος φάσμα,
 καὶ τὴν ἀκούω φέλλουσαν τὸ κύνειόν τῆς ἔσμα.

Ἄκουτε... κλαίει τὴν φυλήν, ποῦ δὲν ἐξεφυλοῖθῃ...
 μὰ νὰ καὶ φοινῆ ἱερὸς, ποῦ τὸν γεραῖρου χρόνον...
 τοῦτον μᾶς λέγουσι ἡ Διὸς πῶς τὸν ἐγγυκαλιόθῃ
 ἔταν ὄθινος τοκετοῦ τὴν ἐσφιξαν καὶ πόνοι.
 κι' ἔτσι τὴν Ἀρτέμιδα καὶ τὸν θεὸν τὸν Διῆλιον,
 ὅπου γεννᾷ χασμουρητὸ μὲς σ' τὸ χαρτοβασιλεῖον.

Νομίζω ἔμπρός μου πῶς κυττῶ
 τὴν Ρωμησοῦνι σὺν Λητώ.
 Κι' αὐτῆ, Μεγαλειότατε, δεινὸς κολοποῖ,
 καὶ σφιγγεῖ φοινίκους κορμῶν
 μετ' ἄνιν πόνων ὀδυρμῶν,
 καὶ πάλι τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Κορδονοῦ γενεᾷ,
 κι' ἐκείνην τὴν εὐλύγιον Ἀρτέμιδα τῆς θήρας
 μετ' ἡν μαγεύουσαν μορφήν τοῦ Κόντε τῆς Κερκίρας.

Ἵποῖον ἀναμνήσιων παρὰ ζῆς ποταμόσι...
 καθίστατε σὲ μέγαρα προαιώνια τῶν ἄντων...
 Ἰσοὶ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος κεράτινος θυμῶς
 πλεγμένους ἀπὸ κέρατα φουνεύσιων ἐλάφων.

Ἐμπρὸς εἰς τὴν Ἀρτέμιδα πέφτω κι' ἐγὼ πρηγῆς
 καὶ λέγω σ' τὸν κεράτινον καθήμενος ῥομῶν:
 ποσάκις καὶ Νέστορικοι καὶ φίλοι συγγενεῖς
 δὲν γάνωσαν τὸ κέρατο καὶ τῆς μητρὸς ἡμῶν,
 ποῦ τώρα καὶ τὸν Ισχυρο τῆς φοβάται σὺν τῷ ἴλαφι,
 κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ τῆς ἀπαντοῦν μετ' ὁ σικτῆρ πλάφι.

Ποσάκις δὲν ἐλίκνισε τὸν ὄφιν τῆς μητέρας
 ἐκεῖνο τὸ θρυλούμενον τῆς Ἀμαλθείας κέρατος,
 καὶ μόνον μετ' ἡν εὐκλείαν παλῶν κατορθωμάτων
 ποσάκις δὲν συνέλαβε τὸν δοῦν ἐκ τῶν κεράτων.

Πόσα δὲν εἶπαν τῆς μητρὸς
 μπερδῶ σου, κερατῆνα...
 ἡ πῆτα, δύστηνη, ποῦ τρέφῃ,
 εἶναι κολοκυθῆνα.

Νὰ τοῦ Θεοῦ τὸ τίμενος, καθ' ἕνα σεβαστῶν,
 ἴδῃτε καὶ τὴν ἀγορᾶν τῶν Κομπεταλιστῶν,
 ὅπου Ρωμαίους ἔβλεπε κι' ἀκμάζοντας ἐμπόρους
 μετ' ἀπραγματεῖας τοῦ συρμῶ πολλὰς καὶ διαφόρους.
 Τότε δὲν ἦταν, Βασιλιγᾷ, τῆς Πύλης τὸ Νυδάν,
 δὲν ἔσοσε κι' ὁ Κερμ' Ἀγᾶς μπουκοτᾷ νὰ κἀνη.

Καὶ σ' τὴν Σταμπολὶ Συνέλευσις τρανῆ προετοιμάζεται...
 ἴσοὶ καὶ λόφος ἱερῶς, ποῦ Κύνος ὀνομάζεται.
 Ἐδῶ μαντεῖον, Βασιλιγᾷ, ἀπὸ τὰ ἔξαικουμένα
 μᾶς λέγουσι σέξαι ἐμάντες τῆς τύχης τὰ γραμμένα,
 μὰ τώρα στέκεται νεκρῶν καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι...
 καθέναν σύγχρονος Ρωμηθῶς κι' ἕνα μαντεῖον εἶναι.

Ἄπὸ τὸν λόφον τουτοῦ γιὰ δῆτε τί καλᾶδες!..
 σὺν Νηρηίδες γύρω μας χορεύουσι ἡ Κυκλάδες,
 ἡ Πάρος μετ' ὀκοπισταῖς καὶ μετ' ἡ μάριμαρᾷ τῆς,
 ἡ Σέρφος, ποῦ τρέλλαναι πολλοὺς τὰ Χάλαρᾷ τῆς.

Ἴδῃτε σὲ πολύχρωμον κι' ἀκτινοδόλον Ἰριδα
 τὴν Σίρνο μετ' ἡς σκούφιας τῆς, τὴν Νάζο μετ' ἡν σμίριδα,
 κυττάζετε τὴν Μύκονο μετ' ὀκοπισταῖς νταρτάναις,
 μὰ καὶ τῆς Ἀνδρου τὸ νησί, ποῦ βγάξει παραμάναις.
 Βλέπω καὶ τοῦτο τὸ νησί, μὰ στρέφω καὶ σ' ἐκεῖνο,
 περῶ κι' ἀπὸ τὴν Γύαρο καὶ σταματῶ σ' τὴν Τήνο...

Ἐδῶ πρὸς δρᾶσιν ἀληθῆ νοῦν καὶ ψυχὴν κινήσετε,
 ἔδῶ τοὺς Νεοέλληνας μαζί μου λησμονήσετε.
 Ἐξ' ἀκούσατε πῶς ἡ Τουρκιὰ τοὺς ἔκανε τουλοῦμα,
 ὁ ἀκούσατε πῶς κι' ἡ Χανουμὸ τοὺς δέρνουν μετ' πασοῦμα,
 κι' ἔλα φωνάζουσι ἐλεεῖτο,
 καλὰ ταξεῖθι, Βασιλιγᾷ,
 κι' ἀπὸ τῆ Σύρας φέρτε μᾶς ἴλα ραχάτ-λοῦκοῦμα.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, Γορτυνίος, φηφο καὶ σὺν Τσαγγᾶρῃ,
 δγάλετε πληρεξούσιος κι' αὐτὸ τὸ παλληγκᾶρι,
 ποῦ δὲν λυπάται χρήματα, θυσιαις, καθε κῆπο,
 γιὰ τὸν ἀγαπημένον του τῆς Γορτυνίας τόπο.
 Τοῦ Τύπου δυνατῶς μοχλῶς καὶ σ' τὴν δουλειᾷ θηρῶ
 γιὰ δόγμα δὲν ἐκίρωςε τὸ τρωγῆ καὶ τὸ πίνε,
 καὶ μῆτε ζῆση, ἐρᾷ παιδιᾷ, τοῦ κᾶνει μῆτε κροῦ
 δὲν γίνῃ πληρεξούσιος ἡ μείνη καθὼς εἶναι.
 Βγάλετε τον, ποῦ οὐκ ἔδουλε μ' ἄγαπᾷ καὶ μετ' ἔζηλο
 κι' ἔχει μετ' ἄλλα καὶ μωρᾶ, ποῦ καλλιγόνει φύλλο.